

ΜΟΥΣΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο μεγάλος συνθέτης Λούλλου, διθεμελιωτής της Γαλλικής "Οπερας, ένω ένα βράδυ διηρόθυνε κάποιας δημόσιας του, χτυπώντας με τό μπαστούνι του στό πάτωμα τό χρόνο—έτσι διηρόθυναν τότε οι μαέστροι—χτύπησες άπο διπροσεξία μ' αυτό, τό μεγάλο δάχτυλο τού ποδιού του, τόσο δυνατό ώστε τό πλήγμασε. Η πληγή αυτή μολύνθηκε τόσο πολύ, ώστε δι Λούλλου πέθανε σέ λίγες μέρες άπο γάγγρανα.

Κατά τή διάρκεια λοιπόν τής όδυνηρής αυτής άρωστειας του κάλεσε στή άπελπσια του τόν πνευματικό και τόν φύστος:

—Τί πρέπει νά κάμω, πάτερ μου, γιά νά γιατρευτώ;

—Νά μετανοήσετε τοδί αποκρίθηκε δι πνευματικός,

—Και κατά ποίον τρόπο πρέπει νά δειξω, τή μετάνοια μου;

—Τέκνον μου, γράφετε πάρα πολύ κοσμική μουσική θά πρέπει λοιπόν νά κάμετε μιά μεγάλη θυσία στό Θεό.

—Σάν τί λογής θυσία, πάτερ μου;

—Νά, νά σκισετε και νά κάψετε τό χειρόγραφα τής τελευταίας σας "Οπερας. "Έτσι θά δειξετε δι μετανοήσατε και θα μπορέσω νά σάς δώσω δάφνισιν ἀμαρτιῶν.

—Λοιπόν... όριστε, σχίζω και καίω τό τελευταίο μου όριστοδρυματία.

—Δοξασμένο νά νιψ τ' δνοματι τον Κυρίου! "Αφέονται σα αι ἀμαρτίαις, τέκνον μου....

Την όλη μέρα δι Λούλλου διηγήθηκε τή σκηνή αυτή με τόν πνευματικό του, σ' ένα φίλο του μεγιστάνα, πού ήρθε νά τον ίδει. Έκείνος όμως, μόλις δικουεσ πάς δι συνθέτητε έκαψε τήν παρτιτούρα του, έγινε ξέω φρενών άπο τό θυμό του:

—Πάς: Πέταξες στή φωτιά τήν "Οπερά σου; φώναξε χτυπώντας τή γροθία του πάνω στό τραπέζι. Μά έσου, παιδί μου, είσαι τέλεια τρελλός, νά πιστέψεις τίς κουταμάρες ένας παπά ζεμωραμένου!

—Σιγά... οιγά... δροχοντά μου... μήν εξάπτεσθε! τοδί αποκρίθηκε δι Λούλλου γελώντας πονηρά. Τί διάβολο, γιά τόσο κουσό μέ περντε... Τή γκαψα γιατί έχω ένα αντίγραφό της φωνής μου!

